

размишлявамъ, а да пазя пражолата. Но, братко, и кучета има лоши и невъзпитани, но като тая пражола невъзпитано същество не съмъ срѣщалъ. Знаешъ ли какво направи? Взе, че се втурна между жбитѣ ми, хемъ откъмъ най-тлъстото мѣсто. Страшно се ядосахъ. Просто не знаехъ какво да правя отъ ядѣ. Тогава си спомнихъ едно нѣщо: Веднажъ господарьтъ уби Марко которака, защото правилъ нѣкои лоши работи и билъ невъзпитанъ. Добрѣ, щомъ е така, защо и азъ да не убия пражолата? Таки-ва нахални същества по-добрѣ да не живѣятъ! И като си помислихъ това нѣщо, азъ хруснахъ и от-

къснахъ късче. И понеже бѣхъ много ядосанъ, слѣдъ първото късче азъ вече не можахъ да се спря и въ нѣколко минути пражолата изчезна за винаги. Тогава, приятелю, дойде моето нещастие. Яви се господарката ми и тъй се разкрѣкне, че прозорцитѣ на кухнята се разтрепериха. Та като ме хвана, като ме дръпна до празната чиния, че бой, бой, бой, какъвто не съмъ сънувалъ откакъ съмъ се родилъ.

— Гиди невъзпитано куче, — викаше тя и налагаше.

— Какъ?! Невъзпитано? — извикахъ азъ ядосанъ, защото виждахъ, че господарката ми бѣше много несправедлива къмъ мене. — Ами пражолата възпитана ли бѣше, като се пхна най-безочливо въ устата ми? — Но нали господарката не ми разбира отъ езика, продължи да ме налага.

Отъ това, че сега съмъ при тебе и ти разказвамъ тая история, ти вече разбирашъ, че успѣшно съмъ се измъкналъ отъ ржцѣтъ ѝ, но моля ти се я ме попирай по гърба, да видишъ дали ребрата ми сж на мѣстото си!